

ÖĞRETMENLER ODASI

Kolektif

Öğretmenler Odası

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU, Serpil İŞLER, Metin Kemal İŞİK,
Hakan KARAHAN, Mehmet EĞE, Veli KADIOĞLU, Ali DORUK,
Bilgehan ARI, Şule ARI, Metin ÇİMEN, Figen Fadıma ALKAN,
Ahmet TÜRK MENOĞLU, Mehmet Lütü YILMAZ, Mustafa TOKLU

Kapak Tasarımı

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Mustafa Mahir HİNTÖĞLU

1. Basım, Ocak 2024

ISBN

978-605-184-735-1

Yayınevi

SAGE Yayıncılık Rek.Mat.San.Tic.Ltd.Şti.

Kazım Karabekir Caddesi

Uğurlu İş Merkezi No: 97/24

İskitler – Ankara

Tel: 444 9 296

Sertifika No: 47603

Ankara/TÜRKİYE

Baskı

BİZİM DİJİTAL MATBAACILIK SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Serhat Mahallesi Uzayçağı Caddesi, 1128.Sok. No:6 Ostim/ANKARA

Tel: 444 9 296

Matbaa Sertifika No: 41356

Ankara/TÜRKİYE

bilgi@bizimdijital.com

www.kitapbastir.com

www.bizimajans.com

İÇİNDEKİLER

<i>Mustafa Mahir HİNTÖĞLU</i>	5
<i>Serpil İŞLER</i>	8
<i>Metin Kemal IŞIK</i>	12
<i>Hakan KARAHAN</i>	15
<i>Mehmet EĞE</i>	21
<i>Veli KADIOĞLU</i>	24
<i>Ali DORUK</i>	35
<i>Bilgehan ARI</i>	38
<i>Şule ARI</i>	44
<i>Metin ÇİMEN</i>	52
<i>Figen Fadıma ALKAN</i>	60
<i>Ahmet TÜRKMENOĞLU</i>	66
<i>Mehmet Lütfi YILMAZ</i>	70
<i>Mustafa TOKLU</i>	78

SUNUM

Merhaba,

Ben Mustafa Mahir HİNTÖĞLU

Dörtyol'umuz için kendini eğitime adanmış farklı branşlardan bir araya gelen 14 eğitimci arkadaşla bu eseri ortaya koyduk.

Okumak, düşünmek ve en sonunda yazarak farkını ortaya koymanın, bira araya gelerek yürütülebilecek en güzel işlerden birini yapmanın, geleceğe bir eser bırakmanın heyecanı içerisindeyiz.

Her şeyin dijitalleştiği bu zamanda kendimiz, çevremiz ve tüm okuyanlar için elimizden geldiğince bir şeyler ortaya koymaya çalışırken kimi arkadaşımız eski defterlerden bulduğu yazılarıyla kimisi günümüze dair duygu ve düşünceleriyle bize ortak oldular.

Ayrıca eserin her aşamasında bizlerden desteğini esirgemeyen Dr. Enes BAŞAK Bey'e de ayrıca teşekkürlerimi sunuyorum.

Daha nice eserlerde buluşmak dileğiyle

Sevgiyle kalın...

MUSTAFA MAHİR HİNTOĞLU

1980 Hatay - Dörtyol'da doğdu. Üniversiteye kadar eğitimini Dörtyol da tamamlayarak Mustafa Kemal Üniversitesi Eğitim Fakültesinde Sınıf Öğretmenliği Bölümünü bitirdi. Üniversite yıllarında öğrenci kulübü olan tebeşir ile tanışarak çeşitli şiir dinletileri, tebeşir dergisi yayın kurulu üyeliği gibi birçok görevde rol aldı.

İlk görev yeri olarak Bitlis - Mutki İlçesi, Kayran köyüne atanarak öğretmenlik mesleğine başlamış oldu. Daha sonra sırasıyla Harran, Şanlıurfa, Kumlu da çeşitli kademelerde öğretmenlik ve idarecilik görevlerinde bulundu. Bu süreçte birçok dergilerde ve kitaplarda şiirleri ve yazıları yayınlandı. Evli ve üç çocuk babası olup halen Dörtyol'da öğretmenlik hayatına devam etmektedir.

KIRK ÇERİ

Bir gece gelsek yeniden Kürşat gibi, kırk çeri ile zulmün sarayına, uzatsak ellerimizi mazlumlara. Yeniden aşsak geçilmez çölleri, emanetlerimizi tekrar kucaklasak. Kanımız yeniden aksa Aras'tan Ural'a. Ciritler atılsa, toylar kurulsa. Alparslanlar yetişse tekrardan Bizans ordularına. Selahattinler çoğalıp girse Kudüs'ün kapılarından ve tekrar yürütsek gemileri karadan.

*Bedir'deki 300 kişi kadar olamasak da
3000 kişiyle silsek mazlumun gözyaşını
Silemesek de umut olsak ışık olsak
Gökyüzünde bir yıldız olsak en kara gecede
İslam'ın bağına düşsek
Sonra kalplere girsek
Yüceltmek için İ'la'yı kelimetullahı.
At sürsek, kılıç çalsak, kâfirin kalbine.
Yeniden hüküm sürsek 3 kıtaya.
Mazluma merhem olsak açlara aş, susuzlara şerbet olsak.
Sakarya gibi, kıvrım kıvrım davayı tekrar taşısak yücelere...*

Gelmez mi o günler, güler miyiz bir daha? Bir zamanlar bizim olan eller bizim olan gönüller acimizden dolayı şimdi gözü yaşlıysa, elimizde tutamadıysak vatan parçamızı, kirlendiyse vicdanımız ağlayan gözler yıkar mı günahlarımızı? Nasıl döneriz tekrar hâkimiyete?

Zaman geçti, mekân değişti, çağlar teknolojiyle hızla ilerlerken biz yürüdük onlar koştu. Zalimler dünya hevesiyle kırarken canları, amacı sadece menfaatirken biz ötelere de düşündük, zulmetmedik kimseye, bence bundandır sükûnetimiz, geri kalmamız. Bir hırsıyla sarılmadık geçici heveslere, biz işin aslına baktık. Ondandır ki Yunus Emreler, Mevlanalar diyarı olduk.

Lakin haklı olan güçlü olmayınca düzen bozuldu, mazlum oldu, yaralandı kalpler, gözler yaşlarla doldu. Şimdi bu yaşları silmek için geçmişe bakan nefsim, peki sen hiçbir gün çeri gibi daldın mı küfrün evine, zevk deryalarında, günah denizlerinde yüzerken çölleri aşan ecdadın geldi mi aklına da, şimdi hayıflanıyorsun. Zalimin sana verdiği oyuncaklarla oynamaktan oyuncak haline gelmiş bir zihin ne işe yarayacak.

Artık kurtulmalıyız bu zevk bataklığından, mekânlar aşmalı, zamana yetişmeli ve en uzağa atmalıyız zamane oklarını, en hızlı gitmeli ve ulaşmalıyız devir ötesi imkânlarla. Bundan böyle bize gayret gerek, azim gerek, cesaret gerek, tekrar ulu bir şan için uykusuz geceler gerek. Dua gerek, iman gerek, sefer gerek mazlum yüreklere...

SERPİL İŞLER

1979 Hatay-Dörtyol doğumluyum. İnşaat ustası bir baba ve ev hanımı bir annenin dört çocuğundan ikincisiyim. Bizim nesil şanslıydı, fırsatımız oldu, portakal bahçelerinin içinde oynayarak büyüdük. İlk, orta ve lise eğitimini yine aynı ilçede tamamladım. Yüksek öğrenimi ise Karadeniz Teknik Üniversitesi Giresun Eğitim Fakültesi Türkçe Öğretmenliği bölümünde tamamladım.

Öğretmenliğe yine aynı ilde, Giresun'da yüksek bir dağ köyünde başladım. Ömrümün sonuna kadar o şirin köyü unutamam. Daha sonra Tarsus'da ve en nihayetinde memleketimde mesleğime devam etme çabasında bulundum.

Halen Dörtyol Anadolu İmam Hatip Lisesinde Edebiyat öğretmeni olarak görev yapmaktayım. Tüm okuyuculara keyifli saatler diliyorum.

KÖREBE

Olduğum yerde donup kaldım evvela. Sonra zorladım gözlerimi, küçücük bir parıltı yakalayabilmek adına. Ama nafile... Koyudan da öte katı bir karanlığın içindeyim. Karanlığı tutmak mümkün adeta. Kollarımı açtım iki yana, uzattım ellerimi boşluğa. Gözlerim mühürlenmiş ama kalbim çıldırmış adeta... Sesler zonkluyor kulaklarımda. Kıkır kıkır, fısıll fısıll... Seslerle birlikte ben de dönüyorum etrafımda. Işığa tutkun pervane misali...

- Öğretmenim mendili arkadaşşıma vereyim mi? Bu sesle irkiliyorum birden. Suyun altından yüzeye çıkmış gibi hissediyorum bir an. Derin bir nefes alıyorum.“ Ver evladım. Biraz da o arasın.” diyorum. Çocuklar bahçede körebe oynuyorlar. Tıpkı bir zamanlar bizim de oynadığımız gibi. Bambaşka bir anlamı vardır bu oyunun bende. Sanki ab-ı hayat suyundan içmiş gibi tazelenirim bu oyunu her seyrettiğimde. Çocuklar yeni ebenin gözünü mendille bağlayıp bırakıyorlar. Ebe bir pandomimci edasıyla arkadaşlarını aramaya başladı bile... Ve ebenin etrafında dönen kıkır kıkır, fısıll fısıll bir kalabalık. Kalabalığın ortasında dönen bir ebe... Elimde değil, dalıyorum yine...

Dönüyorum yine etrafımda. Gözlerim kilitli. Yan odadan annemlerin sesi geliyor. Neşeli neşeli bir şeyler söyleyip gülüyorlar . ”Hadi yavrum kestaneler pişene kadar yan odada oynayiverin.“ demişti bize. Bir yandan da bıçakla çizdiği kestaneleri sobanın üzerine diziordu. Odaya girer girmez “Ebesin.” demişti amcamın kızı.” Çünkü ev sahibisin, ilk sen ebe ol.” diye de üstelemişti. “Tamam” dedim gönülsüzce. En küçükleri ben olduğum için kandırmaları kolay olmuştu. Bağladılar gözümü önce. “Hadi bizi bul” dediler sonra. Gözlerimin tüm yükünü yükledim avuçlarıma. Dilimde de bir şarkı ... “Kuşlar uçar, kuşlar uçar ben koşarım / ben koşarım kuşlar uçar/ onların kanatları var benim kanadım kollarım...” Kollarım birer kanat, kanat açtım umuda...

“Yakaladım, sobe!” diye bağırın çocuğun sesiyle ayıldım. Silkeledim üzerimdeki hatıraların sararmış kırıntılarını. Baktım ufak tefek bir kız çocuğu arkadaşımı sırtından yakalamış, hırkasını çekiştirip duruyor. Ebelikten kurtulduğuna mı yoksa işin içinden yüzünün akıyla çıktığına mı bilmem gözlerinin içinde çakmak çakmak bir ışıltı... Onlar yeni ebenin gözlerini bağlarlarken, ben yine akıyorum geçmişe.

Beş yaşlarındaydım o sene. Babam askerdeydi. Dedemlerle beraber kalıyorduk. Evet, babamı özlüyordum ama arkadaşlarım, akrabalarım velhasıl kalabalık bir hayat babamın eksikliğini bir nebze de olsa yumuşatıyordu. O akşam ise alışılmışın dışında bir kalabalık vardı evde. Amcamlar, halamlar, dayımlar, teyzemler hep bizdeydi. Nasıl sevinirdik eve misafir gelince. Hele bu misafirlerin bir de çocukları varsa bizi kimse tutamazdı. Yapamadığımız tüm yaramazlıkları yapmak için fırsat doğardı. İşte öylesi bir akşamdı. Bir ara büyükler gürtlütümüzden bıkmış olacak ki bizi yan odaya gönderdiler. Evin içinde oynanabilecek en güzel oyunlardan birisi de körebeydi. Ebe bendim ama bir türlü ebelikten kurtulamıyordum. Dokunup kaçıyorlar, arada bir itekliyorlar, gülüyorlar, kızdırıyorlar... Nasıl hırslanıyorum onları tutmak için ama boşuna... Hepsi bir anda odanın içinde yok oluyor sanki. Sesleri var kendileri yok. Mendilden de sıkıldım. Gözlerimi açmak, ner’de olduklarını görmek istiyorum ama mendili indirirsem beni bir daha oynatmazlar, cezalı ebe olurum. Onu da yapamıyorum. Mecbur birini yakalayıp, ebeliği ona devretmeliyim. Başka çarem yok. Bir ara bağırdım: “Ner’desiniz? Sıkıldım artık, ben oynamayacağım!” dedim. Büyük amcamın kızı Nermin karşı çıktı” Hayır, oyunu böyle bırakamazsın, birimizi tutmaya çalış!” dedi. Üfffff! Nasıl tutayım bunları? Ne yana elimi atsam, aksi yöne kaçıyorlar. Değil tutmak dokunamıyorum bile. İçimden kendi kendime sözler veriyorum” Bir daha asla körebe oynamayacağım” diye. Hâlbuki içimden bunları geçirirken gelecekte en sevdiğim oyunun körebe olacağını bilmiyordum. Sonra odanın içinde bir sessizlik oldu. Herkes aniden sustu. Herkes susunca ben de durdum. “Ner’desiniz?” diye bağırdım. Hiç ses gelmedi. Bir korku çöktü içime, beni yalnız başıma bıraktıklarını düşündüm bir an. Sonra tıslamaya

benzer “ssssuuusssss” sesini duydum. Benim dışımda bir şeyler dönüyordu ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Or’da öylece, gözlerim bağlı, ağlamaya başladım. “Aaanneeeeeeeee...ee” diye avazım çıktığı kadar , bağıra bağıra ... O şifalı sesi -annemin sesini-duydum sonra “Aç kızım gözlerini”.

Açtım.

Aman Allahım! Babam iki dizinin üstüne çökmüş, kollarını kocaman kocaman açmış, gülümseyerek bana bakıyor. ‘’Koş kızım.’’ dedi. Daha beter ağlayamaya başladım. Hem koştum hem de ‘’babaaaaa’’ diye bağırdım. Boynuna sarılıp hızımı kesmeden, aynı tempoyla ağlamaya devam ettim. Neden sonra sustuğumda baktım ki odadaki herkesin gözleri benimle beraber kızarmış.

İşte, körebe oyununun böyle bir mazisi vardır bende. O gün beraber oynadığımız hısım-akraba çocukları meğerse bana bu sürprizi yapmak için ebeliğimi mahsus uzatmışlar. Oysa ben onlar için neler düşünmüştüm. Hayatımdaki en güzel anlardan birini bu körebe oyunu esnasında yaşamıştım. Bu oyunu işte bu yüzden çok severim.

- Öğretmenim bulamıyorum kimseyi, oynamayacağım artık, sıkıldım, diye çınladı tiz bir ses. Mini mini Ayşecik elleriyle sağı solu yoklayarak arkadaşlarını arıyordu.

- Pes etme yavrum. Mücadeleye devam... Eni sonu aradığını mutlaka bulacaksın, dedim.